

NAHRÁNO 30. DUBNA 2019 V BYTĚ PANÍ MARIE PIVNIČKOVÉ V MARIÁNSKÝCH LÁZNÍCH

Paní Marie Pivničková přišla na svět 21. ledna 1930 v severočeské vísce Pyšná u Jirkova. Narodila se do sudetoněmecké rodiny jako čtvrté z jedenácti dětí. Její otec pracoval na šachtě, matka byla doma a měla na starosti hospodářství. K němu patřila maštala s hubenou krávou, později jen kozou, louka a spousta dřiny. Rodina nebyla bohatá, splácela staré dluhy a zažívala občas i velkou bídu.

Paní Pivničková, tehdy ještě Schindlerová, navštěvovala školu v Jirkově, na gymnázium v Chomutově ji už rodiče nepřihlásili, neměli na to prostředky. Na gymnázium poslal tatínek jen nejstarší, nemanželskou dceru.

Dětství trávila hrami s dětmi sousedů a pomocí na hospodářství. Válka sem doléhala dlouho jen z nebe, spojenecké letectvo se s bombardováním činilo.

Jakmile se rozezvučel letecký poplach, už je maminka všechny hnala nikoli do sklepa, jak bylo obvyklé, ale do maštale. Ta měla podle maminičina mínění silnější trámy.

Na konci války přišli do maštale 3 ozbrojení esesmani. Maminka, odvážná ženská, zareagovala po svém. *Citace: „To jedinkrát přišli taky lidi, esesmani. Maminka zrovna prala v garáži, visel tam srp a kosa a oni povídají: ‚To je vaše kuchyně?‘ Jak to řekli, maminka vzala kosu a povídá: ‚Jestli nejdete hned pryč, tak vás tady pozabiju. Páne, ty letěli do auta a pryč.“*

Když se to tatínek dozvěděl, předpovídal, že všichni půjdou do koncentráku. *Citace: „Tatínek povídá: ‚Připravte se na koncentrák!‘ No, nepřišel nikdo.“* Naštěstí byl konec války a němečtí vojáci i gestapo měli jiné starosti.

Jirkov osvobodila Rudá armáda. Starší sestra vzala tehdy 15letou Marii k sobě do Vysoké Pece, kde byli Američani. Chtěla ji ochránit, protože Rusové stříleli lidi a znásilňovali holky, které tenkrát odevšad křičely. Jak tak jeli, sestra si pověsila na valník svoje krásné kožené boty. Najednou se objevili Rusové, boty prostě vzali a bylo hotovo.

Krátce po válce dostala celá rodina lístky o odsunu. Ale protože tatínek paní Marie pracoval na šachtě, mohli zůstat. Sousedé, kteří do odsunu museli, si vzali svých 25 povolených kilogramů, rozloučili se s těmi, co zůstávali, a šli. Byla to všelijaká doba, ale nakonec byli všichni hodní. Domy, které po odsunutých zbyly, byly dlouho prázdné. A když je pak obsadili osídlenci z vnitrozemí, pro starousedlíky jako by tu nebyli.

Po válce pracovala v Červeném hrádku na zahradě a v lese. Do Mariánských Lázní se přestěhovala už s manželem Čechem. Důvodem byly zdravotní potíže jejich dcery. Stěhovali se v zimě do bývalé vrátnice Fučíkova domu, který už nestojí. Neměli čím topit, když se chlapi v průjezdu vymočili, tak to teklo do bytu. Ale jinak to byl prý krásný byt. Manžel pracoval na šachtě jáchymovských dolů, paní Marie dělala pomocnou kuchařku v dětské ozdravně.

To, že Československo znovu obsadili v roce 1968 Rusové, se dozvěděla od manžela, když se ráno vrátil ze šichty. Sedli si oba k rádiu a poslouchali. Venku byla spousta lidí, někteří plakali. *Citace: „Lidi chodili po ulici a volali: ‚Ivane, Ivane, čeká tě Nataša.‘ To si pamatuju jako dneska. A ta Nataša čeká ještě dneska... Bylo to smutný.“* Nakonec se podle slov paní Marie nedalo nic dělat, jen koukat, aby se šlo dál.

To platilo i u nejsmutnějšího okamžiku života paní Marie. Tím byla smrt její starší sestry, která i přes varování doktorů otěhotněla a při porodu zemřela. Zůstalo po ní 5 dětí.

Po revoluci se paní Marie potkala se svou odsunutou kamarádkou z dětství, jistou Mariannou Wolfovou. S nikým dalším z původních sousedů se už neviděla.

Za svůj největší životní úspěch považuje práci – dělat od rána do večera byl úspěch. Takže nepřekvapí, že paní Marie byla a je spokojená s tím, co je. Byla ráda za rodiče, sourozence a trošku ji přece jen mrzí, že nemohla studovat.

A co by nám vzkázala?

Citace: „Aby byl klid, aby byl mír, aby žádná válka nikde nebyla a aby se lidi měli rádi. Aby se měli rádi a nezáviděli jeden druhému. A toho je hodně teď, hodně velké závisti. A to není dobrý...“